

Vergaderjaar 1984–1985

18 747 (R 1271)

**Wijziging van de Rijkswet van 28 oktober 1964, Stb. 425, houdende Belastingregeling voor het Koninkrijk, in verband met de invoering van een belastingheffing van dividenden in deelnemingsverhoudingen, de verruiming van de uitwisseling van inlichtingen alsmede enkele andere aanpassingen**

Nr. 9

**NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG VAN DE STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN**

Ontvangen 17 mei 1985

Zoals de Staten van de Nederlandse Antillen terecht constateren geeft het thans voorliggende ontwerp datgene weer waarover de regeringen van Nederland en de Nederlandse Antillen op 10 april 1984 overeenstemming hebben bereikt. De regering betreurt het daarom dat de Staten van oordeel zijn dat het voorstel niet gehandhaafd kan worden vanwege de zeer ongunstige invloed die zij van het voorstel verwachten op de wankelende economie van de Nederlandse Antillen.

De Staten van de Nederlandse Antillen kunnen zich verder niet aan de indruk onttrekken dat de Nederlandse regering zich op het stuk van de dividendbelasting in hoofdzaak heeft laten leiden door haar verdragspartners en dat zij zich achter de Nederlandse Antillen verschuilt teneinde zich tegenover deze partners veilig te stellen.

De regering betreurt het dat deze indruk is ontstaan. Zij wil daarom nog eens uiteenzetten dat de herziening van de Belastingregeling op twee uitgangspunten berust. Het ene uitgangspunt is dat niet-inwoners van het Koninkrijk door tussenschakeling van een Antilliaanse n.v. dividenden uit Nederland konden ontvangen zonder inhouding van dividendbelasting.

Het tweede uitgangspunt bij de herziening is inderdaad geweest dat voorzover zulks verenigbaar zou zijn met de doelstellingen van de Belastingregeling – in het bijzonder de voorkoming van dubbele belasting – de bezwaren van Nederlandse verdragspartners tegen de thans bestaande situatie zouden dienen te worden weggenomen.

De Nederlandse regering heeft zich daarbij op het standpunt gesteld, dat alvorens gebruik te maken van de mogelijkheid tot eenzijdige beëindiging van de regeling voor deelnemingsdividenden die het vierde lid van artikel 11 biedt, getracht diende te worden in overleg met de regering van de Nederlandse Antillen tot een herziening te komen die aan de belangen van de beide landen recht doet. Naar het oordeel van de regering voldoet het onderhavige voorstel aan deze eisen. De interne belastingwetgeving is een zaak waarin de landen van het Koninkrijk autonoom zijn. In hoeverre andere landen aan die inrichting van die interne wetgeving gevolgen willen verbinden op het terrein van de voorkoming van dubbele belasting staat aan die landen ter beoordeling. Indien daarbij een land grenzen stelt aan de omvang van de concessies die het bereid is te doen, houdt dit nog geen goedkeuring of afkeuring in van de interne wetgeving van het andere land. De regeringen van de landen van het Koninkrijk zijn het erover eens dat het thans aanhangige voorstel een evenwichtige en redelijke regeling bevat van hun onderlinge fiscale betrekkingen.

De toestand van de Antilliaanse economie baart ook de Nederlandse regering grote zorgen.

Reeds bij de beantwoording van het voorlopig verslag op hoofdstuk IX B van de rijksbegroting voor 1985 (Witte stukken 1984–1985, 18 600, Hoofdstuk IX B, nr. 18, blz. 22) heeft de regering echter het standpunt ingenomen dat belastingverdragen – en in dit opzicht kan men eveneens de Belastingregeling met belastingverdragen vergelijken – niet gericht zijn op het verlenen van ontwikkelingshulp. Weliswaar bevatten verdragen met ontwikkelingslanden vaak bijzondere bepalingen met betrekking tot de belastingheffing over betalingen voor het ter beschikking stellen van kapitaal of «know how», maar de regeringen van beide landen zijn het er over eens dat de bepalingen die de Belastingregeling op dit punt bevat – n.l. geen bronheffingen – nog minder belemmeringen in de weg leggen aan het aantrekken van kapitaal en kennis ten behoeve van de ontwikkeling en opbouw van de Antilliaanse economie.

Voor het antwoord op de vragen met betrekking tot de plaats van vestiging van lichamen en de betekenis van de oprichting naar het recht van een van de landen zij verwezen naar hetgeen daaromtrent in de memorie van antwoord op blz. 16 en 18 wordt opgemerkt. Ook voor het antwoord op de vragen met betrekking tot de uitvoeringsvoorschriften en de rol van de Nederlandse inspecteur bij de toepassing van de herziene regeling zij naar deze memorie verwezen (witte stukken 1984–1985, 18 747 (R 1271) nr. 6, blz. 16–18). De regering deelt de opvatting van de Staten van de Antillen dat geen onduidelijkheid mag bestaan voor de reikwijdte van de regering met betrekking tot de uitwisseling van inlichtingen. Zij wijst er daarom nadrukkelijk op dat de bepalingen van de artikelen 37 en 38 aan beide landen de bevoegdheid geven en, binnen de grenzen van het tweede lid van artikel 38, de verplichting opleggen de bevoegdheden tot het verzamelen van gegevens ten behoeve van de belastingheffing mede te gebruiken ten behoeve van de belastingheffing van het andere land.

Aansluitend op het voorgaande wijzen de Staten erop dat de toepassing van de herziene Belastingregeling niet uitgehold zal mogen worden door bepaalde wijzigingen in de Nederlandse nationale wetgeving. Waarschijnlijk denken de Staten daarbij aan wetgeving zoals de zgn. reparatiewetgeving. De regering verwacht dat de herziening van de regering voor de uitwisseling van inlichtingen ertoe zal bijdragen dat de belastingheffing beter kan worden afgestemd op de werkelijke situatie. Dit laat echter onverlet de bevoegdheid van de landen hun interne belastingwetgeving – met inachtneming van hetgeen in de memorie van antwoord is opgemerkt over de verhouding tussen de gewone wet en een rijkswet – aan te passen wanneer de omstandigheden zulks vergen.

De Staten spreken voorts de hoop uit dat Nederland niet een weg zal inslaan die de Nederlandse Antillen in een ongunstig daglicht kunnen stellen bij hun onderhandelingen met de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Het spreekt vanzelf dat Nederland zich onthoudt van handelingen die de positie van de Antillen bij die onderhandelingen kunnen ondermijnen. De over de herziening bereikte overeenstemming tussen Nederland en de Nederlandse Antillen zal die positie eerder kunnen versterken.

Ten slotte zouden de Staten van de Nederlandse Antillen het op prijs stellen als de in artikel 48 voorgestelde termijn van vijf jaar gewijzigd zou worden in 15 jaar. De regering voelt niet voor een wijziging als door de Staten voorgesteld. Weliswaar biedt een langere termijn meer zekerheid aan belastingplichtigen, maar de ontwikkeling van de fiscale betrekkingen over een dermate lange termijn is te moeilijk te voorspellen om zo lang af te zien van elke mogelijkheid tot wijziging van de Belastingregeling. Bovendien komt de termijn van vijf jaar in veel belastingverdragen voor. De regering wil er bovendien op wijzen dat het verstrijken van de genoemde termijn zeker niet automatisch tot beëindiging van de regeling leidt. Deze termijn geeft een minimale geldingsduur aan.

De Staatssecretaris van Financiën,  
H. E. Koning